

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 584/2025-26

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] zastúpeného URBAN & PARTNERS s.r.o., Červeňova 15, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Senica sp. zn. 23Tp/12/2025 z 10. septembra 2025 a jeho postupu v označenom konaní a proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5Tpo/56/2025 z 30. septembra 2025 a jeho postupu v označenom konaní takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) 16. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2, 4 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 8 ods. 1, 2, 3 a 5 Listiny základných práv (ďalej len „listina“), ako aj svojho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na slobodu a osobnú bezpečnosť podľa čl. 9 ods. 1, 3 a 4 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „pakt“) uznesením Okresného súdu Senica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 23Tp/12/2025 z 10. septembra 2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a jeho postupu v označenom konaní (ďalej len „napadnutý postup okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5Tpo/56/2025 z 30. septembra 2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a jeho postupu v označenom konaní (ďalej len „napadnutý postup krajského súdu“). Navrhol napadnuté uznesenie krajského súdu zrušiť, prikázať jeho prepustenie z väzby na slobodu a priznať mu finančné zadosťučinenie v celkovej sume 20 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný za obzvlášť závažný zločin vydieračského únosu podľa § 186 ods. 1 a ods. 2 písm. a) Trestného zákona spáchaný formou

spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a za zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona. Sťažovateľ bol vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a jeho väzba sťažovateľa začala plynúť 14. júla 2025 o 11.30 h.

3. Sťažovateľ podal 27. augusta 2025 žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu. Táto jeho žiadosť bola napadnutým uznesením okresného súdu zamietnutá, pričom okresný súd neprijal záruku dôveryhodných osôb za sťažovateľa, jeho písomný sľub, ponúknutú peňažnú záruku a väzbu sťažovateľa nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka.

4. Napadnutým uznesením krajského súdu bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu okresného súdu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu nebolo rozhodované urýchlene, keď celková dĺžka rozhodovania predstavovala až 49 dní.

6. Ďalej tvrdí, že všeobecné súdy nedali odpoveď na jeho argumentáciu o nedostatku dôvodného podozrenia zo spáchania skutku. K tomuto ďalej uviedol, že výsluch podozrivého [REDAKOVANÉ] bol nezákonný rovnako ako výsluch svedkyne [REDAKOVANÉ], ktorá bez zákonného dôvodu odmietla vypovedať a, navyše, nie je ako osoba dôveryhodná. Označená svedkyňa klamala, keď uviedla, že sa o skutku s nikým nerozprávala. Všeobecné súdy sa nevysporiadali ani s dôveryhodnosťou svedkyne [REDAKOVANÉ].

7. Pokiaľ ide o existenciu väzobného dôvodu, od údajného spáchania skutku do zadržania sťažovateľa uplynul jeden mesiac, počas ktorého sťažovateľ poškodeného nevyhľadával ani nekontaktoval, preto obava z pokračovania v trestnej činnosti nie je dôvodná. Ďalej, výška ponúknutej peňažnej záruky 40 000 eur je v zmysle nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 232/2024 zo 16. mája 2024 výnimočná okolnosť prípadu podľa § 80 ods. 2 Trestného poriadku, a ako ku takej k nej mali všeobecné súdy pristupovať.

8. V nadväznosti na uvedené sťažovateľ zdôrazňuje, že to bol to práve poškodený, kto ho podviedol a teraz mu chce privodiť trestné stíhanie. Dôveryhodnosť výpovede poškodeného je podľa sťažovateľa potrebné vykonať už teraz, pretože poškodený a dve svedkyne už boli v prípravnom konaní vypočutí a znova vypočutí s najväčšou pravdepodobnosťou nebudú.

9. Sťažovateľ taktiež pred všeobecnými súdmi poukázal na novú skutočnosť, ktorá oslabuje dôvodnosť trestného stíhania, a to že svedok [REDAKOVANÉ] mal vypovedať, že k žiadnemu fyzickému útoku nedošlo, dokonca ani len k vyhrážaniu sa či nátlaku, a že práve poškodený dlhodobo podvádza obchodných partnerov.

10. Sťažovateľ ďalej namieta, že v jeho veci ešte nebol vyhotovený znalecký posudok na posúdenie jeho povahy a osobnosti, a teda na neho krajský súd ani nemohol prihliadať pri vyhodnocovaní jeho osobnosti.

11. Napokon sťažovateľ vo všeobecnosti uviedol, že ponúknuté záruky neboli zo strany okresného súdu a krajského súdu vyhodnotené akceptovateľným spôsobom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva sťažovateľa na osobnú slobodu, resp. na slobodu a bezpečnosť podľa ústavy, listiny, dohovoru a paktu, a to napadnutým postupom okresného súdu a napadnutým postupom krajského súdu v súvislosti s rýchlou rozhodovania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu a napadnutým uznesením okresného súdu a napadnutým uznesením krajského súdu v súvislosti s posúdením dôvodnosti jeho väzby.

13. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu práva na urýchlené rozhodovanie o osobnej slobode napadnutým postupom okresného súdu a krajského súdu:

14. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že v ustanoveniach čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy týkajúcich sa práva na osobnú slobodu (čl. 17 ods. 1 ústavy) je obsiahnuté aj právo obvineného podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú (resp. primeranú dobu) alebo byť prepustený počas konania (III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05). V označených ustanoveniach ústavy sú teda obsiahnuté obdobné práva ako tie, ktoré vyplývajú z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (III. ÚS 34/07, IV. ÚS 333/08, IV. ÚS 263/2018).

15. Ústavný súd stabilne judikuje, že jednotlivé lehoty z hľadiska požiadavky neodkladnosti alebo urýchlenosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle § 17 ods. 2 a 5 ústavy, ale aj z hľadiska čl. 5 ods. 4 dohovoru sa posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehota rátaná na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú požiadavke rýchlosti (obdobne III. ÚS 7/00, I. ÚS 18/03). Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (III. ÚS 255/03, II. ÚS 353/06).

16. Ústavný súd už judikoval, že v situácii, keď dĺžka rozhodovania všeobecného súdu vo väzobnej veci už na prvý pohľad nespĺňa požiadavky urýchlenosti (na jednom stupni nie viac ako jeden mesiac), je úlohou príslušného súdu vysvetliť dôvody oneskorenia alebo poukázať na výnimočné okolnosti ospravedlňujúce takéto oneskorenie (porov. rozsudok Veľkej komory vo veci Musiał proti Poľsku z 25. 3. 1999, sťažnosť č. 24557/94, bod 44; tiež rozsudok vo veci Koendjibiarie proti Holandsku z 25. 10. 1990, sťažnosť č. 11487/85, bod 29; I. ÚS 423/2020, I. ÚS 564/2020, IV. ÚS 660/2023).

17. Z predložených dokumentov vyplýva, že žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu bola okresnému súdu predložená 3. septembra 2025 a rozhodnuté o nej bolo jeho napadnutým uznesením z 10. septembra 2025. O sťažnosti sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, ktorú odôvodnil podaním z 12. septembra 2025 a následne prostredníctvom svojho obhajcu aj podaním z 23. septembra 2025, bolo rozhodnuté napadnutým uznesením krajského súdu z 30. septembra 2025, ktoré malo byť sťažovateľovmu právnomu zástupcovi doručené 15. októbra 2025.

18. Ústavný súd konštatuje, že z už uvedených časových súvislostí nevyplýva taký postup okresného súdu či krajského súdu, ktorý by nerešpektoval požiadavku na urýchlené rozhodovanie o osobnej slobode, a teda rozhodovanie na jednom stupni v trvaní viac ako jeden mesiac, prípadne nečinnosť súdu trvajúcu týždne.

19. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné túto časť ústavnej sťažnosti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením okresného súdu:

20. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

21. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (IV. ÚS 115/07, I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

22. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že sťažovateľ mal možnosť podať proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažnosť krajskému súdu, pričom túto možnosť sťažovateľ aj využil a posúdenie jeho námietok tak bolo v právomoci krajského súdu ako súdu sťažnostného.

23. Na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti tak nemá ústavný súd danú právomoc, a preto ju bolo potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením krajského súdu:

24. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že väzba je najzávažnejším zásahom do osobnej slobody a do práv obvineného. Keďže ide o najzávažnejší zásah, vyžaduje po celý čas súdnu kontrolu jej ústavnosti a zákonnosti (m. m. III. ÚS 26/01). Je výsostným právom, ale aj povinnosťou všeobecného súdu skúmať všetky okolnosti spôsobilé vyvrátiť alebo potvrdiť existenciu skutočného

verejného záujmu odôvodňujúceho so zreteľom na prezumpciu neviny výnimku z pravidla rešpektovania osobnej slobody a uviesť ich v rozhodnutiach o väzbe (I. ÚS 187/09, rozsudok vo veci Toth proti Rakúsku z 12. 12. 1991, sťažnosť č. 11894/85, bod 67).

25. Každé pozbavenie osobnej slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotliviec pozbavený osobnej slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, I. ÚS 177/03, I. ÚS 115/07). Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať *ratio decidendi* (nosné dôvody) na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia (III. ÚS 271/07, I. ÚS 58/2017).

26. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ďalej vyplýva, že súd rozhodujúci o pozbavení slobody nemusí odpovedať na každý argument osoby pozbavenej slobody. Tento súd však nesmie ignorovať konkrétne skutočnosti namietané touto osobou, ktoré by mohli spochybníť existenciu podmienok „zákonnosti“ pozbavenia osobnej slobody (pozri rozsudok vo veci Ilijkov proti Bulharsku z 26. 7. 2001, sťažnosť č. 33977/96, bod 94). Každé pozbavenie osobnej slobody totiž musí sledovať účel ochrany jednotlivca pred svojvôľou (pozri rozsudok Veľkej komory vo veci S., V. a A. proti Dánsku z 22. 10. 2018, sťažnosti č. 35553/12, č. 36678/12 a č. 36711/12, bod 74).

27. Obsahom základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy je aj oprávnenie trestne stíhanej osoby, aby súd rozhodujúci o jej väzbe skúmal významné skutočnosti pre a proti väzbe vrátane možnosti nahradiť ju zárukou, sľubom alebo peňažnou zárukou, pričom ak sa rozhodne trestne stíhanú osobu do väzby vziať alebo ju v nej ďalej držať, aby boli takéto rozhodnutia založené na konkrétnych skutočnostiach, a nie na abstraktnej úvahe (III. ÚS 38/01, IV. ÚS 207/07, III. ÚS 115/08).

28. Pri riziku pokračovania v trestnej činnosti ako dôvodu väzby musí byť toto riziko hodnoverné a prijaté opatrenia primerané, to všetko s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu (porov. rozsudok vo veci Clooth proti Belgicku z 12. 12. 1991, sťažnosť č. 12718/87, bod 40; IV. ÚS 274/2024). Príliš abstraktné riziko pokračovania v trestnej činnosti nemožno považovať za dostatočný základ na väzbu a jej pokračovanie (I. ÚS 409/2021, I. ÚS 189/2022).

29. Pri rozhodovaní o väzbe súdy nerozhodujú o vine, resp. nevine obvineného, ale posudzujú „len“, či v danom štádiu trestného konania zistené skutočnosti dostatočne odôvodňujú podozrenie, že konkrétna osoba je páchatelom skutku, ktorý vykazuje znaky trestného činu. Existencia dôvodného podozrenia predpokladá danosť skutočností a informácií, ktorými možno nezávislého a objektívneho pozorovateľa presvedčiť o tom, že dotyčná osoba sa mohla dopustiť trestného činu. Skutočnosti zakladajúce podozrenie však nemusia byť na úrovni dôkazov potrebných na odôvodnenie odsúdenia alebo na podanie obžaloby (rozsudok vo veci Ilgar Mammadov proti Azerbajdžanu z 22. 5. 2014, sťažnosť č. 15172/13, bod 88; I. ÚS 347/2022, II. ÚS 355/2024).

30. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta (pozri body 6 až 11 tohto uznesenia), že v jeho veci už neexistuje dôvodné podozrenie zo spáchania skutku, že vypočuté svedkyne sú nedôveryhodné pre ich vzťah s poškodeným, že svedok [REDAKOVANÉ] vypovedal v jeho prospech, že neexistuje

žiadna skutočná obava z pokračovania v trestnej činnosti, keď poškodeného mesiac po údajne spáchanom skutku nekontaktoval, že súdy sa nedostatočne vysporiadali s ponúkanými zárukami a že nebol dosiaľ vyhotovený znalecký posudok na posúdenie jeho povahy a osobnosti.

31. Krajský súd v napadnutom uznesení uviedol, že dôvodnosť podozrenia zo spáchania trestného činu u sťažovateľa pretrváva (sťažovateľ sa mal spoločne s ďalšími obvinenými pod hrozbou násilia zmocniť poškodeného, odviezť ho k lesu, zbiť ho, vyhrážať sa mu a vynucovať si tak splnenie zo záväzkového vzťahu, pričom zo strany sťažovateľa voči poškodenému nemalo ísť o jednorazové konanie) a od posledného rozhodovania o jeho väzbe nedošlo k takej skutočnosti, ktorá by oslabilá či vylúčila dôvodnosť trestného stíhania. V tomto smere poukázal na zabezpečené dôkazy, predovšetkým výpoveď poškodeného [REDAKOVANÉ], ktorá je podporená listinnými dôkazmi (lekárskymi správami o jeho zraneniach a taktiež fotografiami), ako aj výpoveďou svedkyne [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] k zraneniam poškodeného po skutku. Ďalej konštatoval, že k stretnutiu medzi poškodeným a sťažovateľom a ďalšími obvinenými nepochybne došlo, keďže túto skutočnosť potvrdili aj obvinení s výnimkou [REDAKOVANÉ], ktorého sa orgánom činným v trestnom konaní nepodarilo zabezpečiť. Doplnil, že ani z výsluchu svedka [REDAKOVANÉ], na ktorý sťažovateľ osobitne poukazuje, nevyplynuli také skutočnosti, ktoré by vylučovali spáchanie stíhaného skutku zo strany sťažovateľa. Navyše, obvinený [REDAKOVANÉ] potvrdil, že došlo k fyzickému napadnutiu poškodeného (zo strany [REDAKOVANÉ]), ako aj k výzve na odovzdanie jeho auta a telefónu. Hádku medzi poškodeným a sťažovateľom potvrdil aj svedok [REDAKOVANÉ], ktorý potvrdil aj fyzické násilie zo strany [REDAKOVANÉ]. Ďalší obvinený [REDAKOVANÉ] priznal fyzické napadnutie poškodeného, poprel však vyhrážky a nátlak. Svedok [REDAKOVANÉ] a aj obvinený [REDAKOVANÉ] vo svojich výpovediach naznačili, že poškodeného mali „postrašiť“, že mal byť v dôsledku toho „vyklepaný“ a že to bol nápad práve sťažovateľa. Krajský súd zdôraznil, že na účel rozhodovania o väzbe nie je potrebné s konečnou platnosťou vyhodnocovať jednotlivé výpovede, to bude predmetom konania pred súdom rozhodujúcim o merite veci. Skutočnosť, že svedkyne sú v blízkom priateľskom vzťahu s poškodeným, automaticky nezakladá nedôveryhodnosť ich výpovede (ktorá sa týkala predovšetkým fyzických zranení sťažovateľa a jeho pocitu strachu po údajnom vydieračskom únose).

32. K existencii väzobného dôvodu krajský súd konštatoval, že vzhľadom na charakter a okolnosti prejednávaneho skutku naďalej existuje obava, že sťažovateľ by mohol pokračovať v obdobnom protiprávnom konaní, a to nielen vo vzťahu k poškodenému alebo aj vo vzťahu k iným osobám (okresný súd v tomto smere zdôraznil, že sťažovateľ si vymáhanie splnenia obchodného záväzku zo strany poškodeného mal prizvať viaceré fyzické osoby a s nimi spáchať predmetný skutok). Sťažovateľ sa mal podľa krajského súdu dopúšťať verbálneho agresívneho a útočného správania, ktoré bolo absolútne neprimerané jeho údajnej pohnútky či motívom (obchodná pohľadávka poškodeného voči sťažovateľovi), pričom nieslo prvky narušených brzdiacich mechanizmov. Skutočnosť, že sťažovateľ poškodeného po údajnom spáchaní skutku nevyhľadal, resp. nestretol, neoslabuje existenciu väzobného dôvodu. Rovnako ju vzhľadom na okolnosti prípadu neoslabuje ani skutočnosť, že sťažovateľ dosiaľ nebol trestne stíhaný.

33. K možnosti nahradenia väzby krajský súd uviedol, že sťažovateľ je trestne stíhaný za obzvlášť závažný zločin a jeho prepustenie na slobodu za súčasného nahradenia jeho väzby je v zmysle § 80 ods. 2 Trestného poriadku podmienené existenciou výnimočných okolností. Vo vzťahu k zárukám dôveryhodných osôb krajský súd nad rámec okresného súdu (tento o. i. poukázal

na zvukové nahrávky sťažovateľa, z ktorých vyplýva arogantné správanie sťažovateľa, nadradovanie sa, označovanie poškodeného ako „nuly“ a seba samého ako „iný level“) doplnil, že nie je známe, aký má sťažovateľ vzťah s týmito osobami a aký veľký vplyv na neho dokázu mať. Uvedené podľa krajského súdu platí obzvlášť v situácii, keď sa mal sťažovateľ správať arogantne a agresívne, bez úcty a rešpektu k autoritám či iným osobám. Pokiaľ ide o ponúkanú peňažnú záruku vo výške 40 000 eur, podľa krajského súdu nie je zrejmé, či je táto skutočne mimoriadne vysoká vzhľadom na majetkové a zárobné pomery jej navrhovateľa. Odhliadnuc od uvedeného, aj ak by výška peňažnej záruky predstavovala výnimočnú okolnosť, u sťažovateľa vzhľadom na okolnosti prípadu v súčasnosti podľa krajského súdu neprichádza do úvahy.

34. Ústavný súd sa z napadnutého uznesenia krajského súdu presvedčil, že krajský súd dostatočným a presvedčivým spôsobom odpovedal na všetky sťažovateľove relevantné námietky, keď mu ozrejmil existenciu dôvodného podozrenia zo spáchania skutku, vysporiadal sa s jeho tvrdeniami o nezákonnosti či účelovosti výpovedí svedkov, objasnil svoje závery o existencii rizika pokračovania páchania trestnej činnosti zo strany sťažovateľa, a to nielen vo vzťahu k poškodenému, ale potenciálne aj k iným obchodným partnerom, a odpovedal aj na námietku dostatočnosti poskytnutých záruk.

35. Pokiaľ ide o vyhotovenie znaleckého posudku na posúdenie jeho povahy a osobnosti, tento nie je nevyhnutným predpokladom posúdenia osobnosti sťažovateľa na účel rozhodovania o jeho osobnej slobode.

36. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že túto časť ústavnej sťažnosti je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

37. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu